

Korenhalmen.

Vertellingen
voor de Jeugd.

Bont gezelschap.

door

Marie Liebrecht.

Rotterdam. - J. M. Vredde.

BONT GEZELSCHAP

DOOR

MARIE LIEBRECHT.

KORENHALMEN,

Vertellingen voor de Jeugd.

No. 7.

ROTTERDAM,
J. M. BREDEE.

I.

Moor's verdienste.

Moor?.... Moor?.... Wie is dat?

Goed geraden! Moor is een hondje, wel geen mooi dameshondje, want hij behoort tot het geslacht der zoogenaamde rattenvangers en die kunnen over het geheel niet op schoonheid aanspraak maken; maar toch mag men Moor graag lijden en in het huis van zijn meester neemt hij met recht een eereplaats in. 't Heeft echter lang geduurd eer het arme dier het zoover gebracht had. Ik zal u vertellen, wat er met hem gebeurd is en wat hij gedaan heeft.

Zijne geschiedenis ligt voor een groot deel in het duister, want niemand weet goed, waar Moor eigenlijk vandaan komt. Zijn meester, mijnheer Bergman, trof hem het eerst aan op straat, waar hij door ondeugende jongens geplaagd en mishandeld werd. Mijnheer Bergman, die een ware hondenvriend was, vond dit verschrikkelijk, kreeg meelijden met het dier en om het voorgoed aan de handen der kwaaddoeners te ontrukken, nam hij het eenvoudig mee naar huis. De jongens, die hij met straf bedreigde, kozen het hazenpad en Moor vond niets natuurlijker dan dat hij nu zijn redder toebehoorde en hem overal

vertrouwelijk volgde. Zelfs toen hij bij het binnenkomen in diens woning van alle zijden minachtend werd aangezien, stoorde hij zich daar in 't minst niet aan, maar vleide zich recht op zijn gemak neer in de keuken, waar zijn nieuwe meester hem gebracht en wat eten gegeven had. Het beviel hem hier blijkbaar heel wat beter dan op de woelige straat, waar hij al zooveel van straatjongens te lijden gehad had.

Mijnheer Bergman was ondertusschen in de huiskamer gegaan, waar hij aan zijn vrouw vertelde welke vondst hij gedaan had. Hij kreeg evenwel niet veel antwoord, want mevrouw was in de laatste weken veel te neerslachtig om zich met dergelijke beuzelingen in te laten. Droevig en in zich zelf gekeerd hoorde zij haar man aan, zelfs als hij haar gewichtiger zaken meedeelde. Zij leek veel te lusteloos, om zich met iets anders bezig te houden dan met hare eigen gedachten. En die gedachten waren niet al te opwekkend. Kort geleden was namelijk haar enig kindje, een lief meisje van tien jaren, aan eene zware ziekte gestorven en dit verlies had mevrouw zoodanig aangegrepen, dat zij van den sterfdag af troosteloos neerzat en zonder een woord te spreken zich aan hare droefheid overgaf. Mijnheer Bergman maakte zich bezorgd over zijn vrouw en raadpleegde een dokter, die er voor 't oogenblik geen raad op wist. »'t Zal echter wel weer in orde komen,» had hij gezegd, »als mevrouw er maar toe komen kan om de lucht in te gaan en afleiding te zoeken.» Doch wat de dokter ook zeide, het hielp niets, mevrouw

was niet te bewegen een voet buiten de deur te zetten en behield gestadig haar droefgeestigheid.

Doch wat geschiedt?

Eens op een middag gelukt het Moor stilletjes in de woonkamer te sluipen. Mevrouw heeft het in 't geheel niet gemerkt, dat het arme dier, alsof het begreep hoe ongewenscht zijn gezelschap was, bescheiden onder de sofa gekropen was. De bedroefde dame is geheel alleen in hare gewone sombere stemming. Nu en dan biggelt er een traan over hare wangen en een nauwlijks hoorbaar snikken kan zij niet inhouden. Daar opeens komt Moor van onder de sofa te voorschijn en ziet haar met zijn trouwe, bruine oogen zoo meewarig aan, of hij naar de reden van hare droefheid vragen wil. Dit treft mevrouw en zie, wat zij nog nooit over haar hart had kunnen verkrijgen, geschiedt nu: zij liefkoost den hond en tot loon voor zijn deelneming krijgt hij van nu af aan menig lekker beetje onder de tafel, waar hij in 't vervolg verblijf mocht houden.

Dat was voor Moor om trotsch op te worden: hij mocht nu ook met mijnheer mee op diens dagelijksche wandelingen of bij diens afwezigheid als vertrouweling van zijn meesteres in hare droefheid deelen.

Op zekeren keer na een drukken voormiddag stond mijnheer op om heen te gaan. Hij kreeg, als naar gewoonte, jas en hoed, en dit was voor Moor teeken genoeg om vroolijk kwispelstaartend op te springen en zich eveneens voor de wandeling gereed te maken. Doch ditmaal is het mis, hij mag nu niet mee en

mijnheer geeft hem duidelijk genoeg te kennen, dat hij thuis moet blijven. De reden waarom verstaat Moor echter niet en daarom sluipt hij verdrietig naar mevrouw, die hem met vriendelijke woorden tracht te troosten, hetgeen haar voor een oogenblik gelukt, zoolang mijnheer nog niet weg is. Maar, zoodra is niet de buitendeur achter dezen dichtgevallcn, of daar begint de hond zoo jammerlijk te kermen, dat het geheele huis ervan weergalmt. Van de eene deur loopt hij naar de andere om een uitweg te zoeken en dan weer terug naar zijne meesteres, als 't ware smeekend om zich over hem te ontfermen.

Nu, mevrouw had heel veel medelijden met het arme dier, maar zij had nu eenmaal geen lust om uit te gaan en de meid had het op 't oogenblik te druk. Wat dus te doen? Het medelijden met den hond en hare ziekelijke neiging om in huis te blijven streden een hevigen strijd in haar binnenste en . . . wat tot nog toe zelfs haar man niet had kunnen gedaan krijgen, dat gelukte nu aan een redeloos dier: zij besloot om zelf uit te gaan, ten einde haar kleinen vriend, die haar zoo menig droevig uur verzoette, ook eens een plezier te doen. Met verbazing zag de dienstbode haar met den hond naar buiten gaan tot niet geringe blijdschap van Moor, die haar met vroolijke sprongen vooruit en dan weder tegemoet dartelde, alsof hij nog nooit zoo gelukkig geweest was.

Mijnheer Bergman heeft ondertusschen een bezoek afgelegd en bevindt zich reeds op den terugweg. Op eens ziet hij Moor op zich afkomen, die hem uitge-

laten van blijdschap begroet, maar zich aanstonds weer verwijdert om even snel terug te keeren, blijkbaar niet wetend bij wien hij blijven zou. »Wie is toch bij hem?» denkt mijnheer bij zich zelf, terwijl hij den voorthollenden hond nieuwsgierig naooft. Hoe? Wat? Ziet hij daar niet zijn vrouw aankomen? Hij ontstelt ervan en kan zijn oogen nauwelijks gelooven; maar ze is het toch. En met innige blijdschap, al begrijpt hij nog niets van de oorzaak harer verschijning, haast hij zich om bij haar te komen en haar zijn arm aan te bieden. Gezamenlijk wandelt nu het echtpaar naar huis en aan mevrouw is het van dien dag af aan duidelijk te merken, dat de band, waardoor zij zich gebonden gevoeld had, gebroken en zij aan haar omgeving teruggegeven was.

Dat was het werk van Moor, die dus wel verdiende met onderscheiding behandeld te worden.

II.

Greta en haar vriend.

Joli was een aardig hondje, dat thuis hoorde in de woning van mijnheer P. Het was daar geboren en met het eenige dochttertje, de kleine Margareta, zoowat gelijk opgegroeid. Joli was dan ook haar trouwe lijftrawant, haar vriend en speelkameraad en als hij er niet bij was, was Greta maar half in haar schik. Sedert zij naar school ging, hadden zij echter moeten leeren, elkaars gezelschap uren lang te missen. Des te grooter was daarom de vreugde als Greta thuis

kwam; de wederzijdsche liefde en aanhankelijkheid kenden dan geen grenzen.

Wie Fransch verstaat, weet wel dat de naam van Greta's hondje in die taal lief of mooi beteekent; toch was Joli niet mooi en daar een hond veel spoediger oud wordt dan een mensch, begon hij er al wat afgeleefd uit te zien, toen zijn jonge vriendin nog in haar jeugd was. Hij werd er ook niet mooier op en de nieuwe meid, die kort geleden bij mijnheer P. in dienst gekomen was, klaagde dikwijls over hem, dat hij met zijn vuile pooten de trappen en het huis zoo vuil maakte, zoodat Greta alle moeite had, haren vertrouweling in bescherming te nemen en diens deugden in het licht te stellen. Ook zelfs, als Joli's lange haren geschoren waren, wat van tijd tot tijd gebeurde, wilde de meid nog niets van hem weten. Zij scheen een waren afkeer van hem te hebben en als zij hem bij gelegenheid eens een klap kon geven, dan liet ze het niet. Het akelig gehuil, dat hij dan aanhief, maakte haar nog booser en de arme hond werd van den eenen hoek naar den anderen verjaagd, totdat hij zijn troost zocht bij zijn kleine meesteres, die hij dan met een smeekenden blik aanzag, als wilde hij hare hulp inroepen.

Op deze wijze werd Joli meer en meer een voorwerp van ergernis en twist in het huis van Greta's ouders, die soms wel eens aan de klachten van Greta gehoor verleenden, maar toch ook Mina, de meid, niet geheel ongelijk konden geven. Bovendien stelde mevrouw hare dienstbode op prijs, daar deze haar

werk beter dan menig andere verrichtte. Toen het er dus met den hond niet beter op werd, dacht mevrouw er ernstig over om aan die narigheid voor goed een eind te maken door den hond op te ruimen.

Greta weende bittere tranen, toen zij hoorde wat men met haar vriend van plan was en alleen om harentwil werd de verwijdering van den hond, die tegelijk zijn dood beteekende, nog wat uitgesteld.

Eens op een Zondag, toen het prachtige weer iedereen naar buiten lokte, besloten Greta's ouders een flinke wandeling te maken. Mina rekende het zich tot een eer, dat zij om een noodige boodschap in het naaste dorp, zoover mocht meegaan. Daarom schikte zij zich in het ongerief, dat ook Joli van de partij zou zijn, blij in het vooruitzicht, dat ze hem toch spoedig kwijt zou raken.

Toen men 's avonds weer naar huis wandelde, miste men tot Greta's groote droefheid, den trouwen Joli. Niemand begreep, waar de hond, die anders altijd zoo stipt de voetsporen van zijn geleiders volgde, zoo opeens gebleven was. Papa meende wel, dat Joli misschien onderweg een muisje gevonden had en hen dus wel spoedig achterna zou komen; maar de tijd verliep en de hond kwam niet terug. Greta liep wel twintigmaal naar het raam en riep den naam van den hond zoo luid zij kon, doch alles vergeefs: Joli was en bleef weg. Eindelijk ging men naar bed in de meening, dat den hond een ongeluk overkomen was, hetgeen Mina natuurlijk 't allerminst bejammerde.

Den volgenden morgen kwam mevrouw nog tot

eene andere treurige ontdekking. Toen zij afgeborstelde Zondagsche kleeren in de kast wilde bergen, bemerkte zij tot haar schrik, dat Greta's manteltje ontbrak. Het meisje had het mooie, nog al pas nieuwe manteltje gisteren om het warme weer niet aangedaan, maar wel had de meid het op haar arm meegenomen, opdat het in geval van nood bij de hand zou zijn. Daarnaar ondervraagd, bekende Mina beschroomd, wat zij zich nu eerst herinnerde, dat zij het manteltje niet mee naar huis gebracht had. Zij moest het dus bepaald onderweg verloren hebben, maar ze zou aanstonds gaan zoeken en het wel weer terug brengen.

Deze belofte gaf echter weinig troost, want men begreep wel, dat zulk een mooi kleedingstuk reeds lang door een liefhebber zou zijn gevonden en meegenomen. Ook Mina zelf, die toch haar fout zoo gaarne wilde goed maken, durfde nauwelijks hopen, dat haar dit zou gelukken.

's Middags kwam Greta uit de school en stond terwijl zij schelde, een oogenblik voor de deur. Maar hoe verbaasd hoorde zij op, toen Joli's vreugdegeblat antwoord gaf op haar sein om binnengelaten te worden. Nauwelijks was de deur geopend, of daar sprong werkelijk de vermiste hond kwispelstaartend tegen haar op. »Ben je daar weer? Alweer terug!» riep zij hem liefkozend toe, terwijl het verheugde dier alle moeite deed om zijn blijdschap te toonen. »Nu, waar is toch mijn kameraad geweest?» Deze hartelijke vraag van zijn kleine meesteres kon de hond echter niet goed beantwoorden en tamelijk opgewonden kwamen

beiden boven. De gewenschte ophelderingen over Joli's wegblijven zou Greta spoedig vernemen.

Toen het kind bij Mama in de kamer trad, vond zij er visite. Mijnheer W., een huisvriend, die dikwijls een bezoek kwam brengen, was gekomen en had Joli terug gebracht. Doch niet alleen den hond, ook het vermiste kleedingstuk. Dat was een merkwaardige geschiedenis! Mijnheer W. was gisteren avond, zoo vertelde hij, denzelfden weg langs gewandeld als onze vrienden en had onderweg Joli zien zitten op het manteltje, dat hij zorgvuldig bewaakte. Hij blafte iedereen aan, die hem naderen wilde, maar toen mijnheer W., dien hij zeer goed kende, naar hem toe kwam en met vriendelijke woorden het manteltje trachtte op te rapen, liet hij het gewillig toe, alsof hij begreep, dat deze bekende huisvriend het verloren voorwerp wel aan het goede adres zou bezorgen. Dit had mijnheer W. dan ook dien morgen gedaan, omdat het gisteren avond reeds te laat was om den verren tocht te gaan maken en de vreugde, die hij in huis teweeg bracht, vergoedde hem alle moeite.

In de keuken was Mina ondertusschen bezig om voor den held van den dag, den hongerigen Joli een maaltijd klaar te maken, zooals hij nog nooit van haar gekregen had. Kwispelstaartend kwam het goede dier naar zijne vroegere vijandin toe, toen deze hem met vriendelijke woorden lokte. »Joli, ge zijt een goed dier en hebt meer verstand, dan ik gehad heb,» zeide zij, terwijl zij hem het eten voorzette. Dat klonk vriendelijk en als een soort van verontschuldiging. De

hond toch had haar fout weer goed gemaakt en zij nam zich ernstig voor, van nu afaan hem dezen dienst zooveel mogelijk te vergelden; hetgeen zij ook trouw gedaan heeft. Joli werd nu op nieuw in het huis van zijn meester in waarde gehouden en had in 't vervolg geen enkele onaangename bejeging meer te duchten. Van den trouwen hond op te ruimen, was natuurlijk ook geen sprake meer. Wel ging mevrouw met den hond op zekeren dag naar den photograaf, die een wegelijkend portret van Greta's vriend maakte en dit portret kreeg Greta een paar dagen later ten geschenke op haar verjaardag. Dat zij er mee in haar schik was en het altijd in waarde hield, behoef ik u niet te zeggen.

III.

Eene muis als vredeachtster.

Vele menschen willen niet gelooven, dat ieder diertje, hoe klein ook, ergens nuttig voor is, ook al merken wij het niet op, en toch is het zoo. Van eene leelijke spin wordt verteld, dat zij in overoude tijden eens het middel is geweest, waardoor een koning van het leven gered werd. Door zijn vijand achtervolgd, had deze koning een schuilplaats gezocht in een hol, voor welks ingang kort daarna de spin haar web maakte. Toen de vervolgers het hol bereikten en op het punt stonden er in te gaan, zeide een van hen: »Daar kan de vluchteling niet zijn, want

dan zou het spinneweb wel verscheurd zijn." De vijanden trokken af en de vervolgde koning dankte God voor deze wonderbare redding.

Eens beschouwde een Amerikaansch professor met een microscoop eenige lastige kamervliegen en merkte nu, dat er in het vertrek eene ontelbare menigte voor het bloote oog onzichtbare diertjes rondvlogen, die door de vliegen werden gevangen en opgegeten. Zoo blijken alle dieren, groote en kleine, hunne vaste bestemming te hebben, maar ook gebeurt het menigmaal, dat eene onbeduidend en zelfs geminacht dier, ook buiten zijn eigenlijke bestemming wat goeds uitwerkt. Zoo kan ik u verhalen van een muisje, dat zonder zijn weten het middel was om tusschen zusters, die boos op elkaar waren, vrede te stichten.

In de kinderkamer van een aanzienlijke woning, waarin een vijftal kinderen met elkander speelden, had ook een muisje haar intrek genomen. Zij scheen hare familie verloren te hebben, want altijd werd zij alleen opgemerkt, tot grooten schrik natuurlijk van de meisjes, die van den eenen hoek der kamer naar den anderen vlogen uit vrees, dat het akelig dier tegen haar op zou klauteren. Het arme dier deed hun echter geen kwaad, maar verschool zich direct onder de canapé of in een kast, waar het zich dan op zijn gemak te goed deed aan al wat van hare gading was. Doch ook dit stelen en rooven stond den kinderen niet aan, vooral niet als het muisje, dat hoe langer hoe vrijpostiger werd, zich zelf op klaarlichten dag durfde vertoonen en zich niet ontzag aan de poppen-

kleertjes te knagen of allerlei papieren snippertjes op den grond achterliet. Dus werd er door het vijftal plechtig besloten, om zoodra de gelegenheid zich voordeed, gezamenlijk op de jacht te gaan en elkaar dan trouw te helpen, totdat men de brutale plunderaarster zou hebben gevangen. Een kat was er niet in huis en de val werd door het muisje zorgvuldig vermeden; er was dus niets anders aan te doen dan nauwkeurig na te gaan waar zij vandaan kwam en dan, als zij zich weer vertoonde, onmiddellijk alle openingen dicht te stoppen en haar het vluchten onmogelijk te maken.

Nog eer dit besluit genomen werd, waren Sophie en Pauline, de beide oudste zusjes, boos op elkaar geworden. De twist liep over Martha's poppenmand. Sophie wilde, dat dit speelgoed, dat nu reeds geruimen tijd zoo veel plaats in de kamer had ingenomen, naar boven zou worden gebracht. Martha's verjaardag was nu toch reeds lang voorbij, waarom moest dus die rommel nog langer ergernis geven? Zij meende, als de mand eenmaal boven was, dan zou hij niet zoo gemakkelijk meer voor den dag gehaald worden. Pauline was echter op de hand van Martha en bij deze partij sloten zich ook de broertjes aan, die bij het zien van den poppenmand, als van zelf aan een poppenvisite dachten, waarop ze reeds zoo dikwijls waren uitgenoodigd, en die pret zouden ze niet graag willen missen.

Sophie was boos, omdat iedereen zich tegen haar verzette. Zij sprak geen woord meer met Pauline,

die op haar beurt ontstemd, zich niet meer om Sophie bekommerde. Zwijgend zaten zij dus naast elkander en deze houding vergalde dagen achtereen de vreugde van de kinderkamer. Zelfs de ouders waren niet in staat den inwendigen wrok te verdrijven, welken hunne beide oudste dochters tegen elkander gezet hadden.

Eens op een dag, toen er geen school was, zat het vijftal weer als naar gewoonte op de kinderkamer. Zij vermaakten zich, zoo goed en zoo kwaad het ging, met hun speelgoed, toen opeens het muisje weer door de kamer wandelde. Lodewijk zag haar het eerst. «Daar heb je ze!» riep hij, »gauw Pauline, stop de spleet toe, nu zullen we ze pakken.» Dit geschiedde. Pauline haastte zich een prop papier in een gat in den hoek van de kamer te stoppen en nu kon de jacht beginnen. De twee kleinsten, Paul en Martha, vluchtten op de canapé en dat was goed ook; want de muis, reeds bij het eerste rumoer verschrift, was ook al onder de canapé gekropen en had zich een veilige schuilplaats gezocht tusschen de veeren van dit meubelstuk. Maar nu door de haastige sprongen der kleintjes, achtte zich het muisje ook daar niet meer veilig en kwam er dus eenklaps weer onder uit. Angstig vloog zij nu rechts dan weer links — maar nergens was een uitweg. »Hier is ze!» »Daar is ze!» klank het over en weer en nu moesten Sophie en Pauline van zelf ook wel meehelpen. Sophie vergat in de opwindung van het oogenblik, dat ze zich voorgenomen had om tegen Pauline geen woord meerte spreken. »Daar, Paulien,» riep ze, »neem die ijzren

liniaal en sla haar dood, ge durft beter dan ik." En de ander, nauwelijks erop lettend, wie dit tegen haar gezegd had, greep de liniaal en zei: »O ja, geef hier en als je ze ziet, zeg het me dan dadelijk." En toen werd het muisje overal onder uit verjaagd. Nu eens vloog het in den poppenwagen, dan in een vilten pantoffel, dan weer onder de linnenkast of onder de kachel, maar nergens gunde men het arme dier rust. Plotseling greep Sophie haar zuster in den arm, zij sloeg toe en — morsdood was het muisje.

Maar morsdood was ook de vijandschap tusschen de zusters, want de opschudding door het muisje teweeggebracht, had het stilzwijgen gebroken. 's Avonds, toen zij naar bed gingen, zeide Sophie: »We zijn toch erg dom geweest!" — »We zullen nu weer goed op elkaar zijn," was het vriendelijke antwoord en Sophie maakte voor goed een eind aan de droevige verhouding door aan mama de beslissing over te laten, hoe lang de poppenmand nog op de kinderkamer mocht blijven. Nu was er weer blijdschap, ook onder de overige kinderen. De kleine Martha klom op een stoel — kuste haar oudste zuster met een vleicnd: »Lieve Sophie!" en papa, die zijne kinderen, tot nog toe tevergeefs, maar ernstig vermaand had, las met bijzonderen nadruk de woorden van den dagtekst:

»Hebt liefde onder elkander!"

Moeder echter vond het jammer, dat het muisje geen getuige kon zijn van den herstelden vrede.

